

ARIADNA

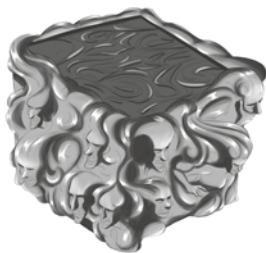

I EL CERCLE DE L'AUDÀCIA

EL REGNE DELS MORTS

SILVESTRE VILAPLANA

1

OBLIGATS A ANAR A L'INVERN

Aquesta història comença on acaba l'anterior. Amb tots els membres del Cercle de l'Audàcia abraçats en una platja desconeguda amb un mar embravit de fons i una sensació d'incertesa en els nostres cors que ja començava a ser habitual.

Em confortava sentir Nikos, Hamida, Robert i Hermes al meu costat. Només restàvem els cinc i, encara que l'absència física de Giorgios ens fera mal, sabíem que en certa manera també estava amb nosaltres, que el seu record ens inspirava i ens motivava. Estàvem convençuts que el trauríem de l'avern on les harpies l'havien portat i que seríem capaços de retornar-lo a la vida terrestre.

—Per on comencem? —va preguntar Hamida.

El vent sobre la mar va ser l'única resposta. Ens havíem acostumat a tenir la ment brillant de Giorgios dirigint-nos i ens trobàvem sense el líder que ens aportava serenitat i ens marcava un camí a seguir.

—És evident que necessitem ajuda —vaig dir—. Hem de tenir clara la manera com es pot entrar a l'Hades i, una

vegada dins, hem de saber com trobar-hi Giorgios i on pot estar la relíquia.

—Quina relíquia és?

Nikos va sospirar.

—La segona relíquia és l'arca d'Hipnos. Però ja us en parlaré quan tinguem clar com entrar a l'inframón. No vull avançar-vos res. Ens hem de centrar a buscar la manera d'accedir al regne dels morts.

—I, sobretot, hem de saber com eixir-ne —va intervenir Robert—. El més important és no haver-nos de quedar en aquell lloc tota la vida.

Em feia gràcia com era de poregós Robert, sempre estava pensant a fugir de qualsevol perill. Però havia de reconèixer que en aquesta ocasió tenia raó: també necessitàvem un pla de fugida.

—Jo no ho sé tot sobre aquest territori misteriós, però us puc explicar el que sé segur que ens trobarem en l'inframón —va dir Nikos.

Ens vam asseure sobre la sorra de la platja per escoltar-lo. Nikos era de tots nosaltres qui més sabia de mitologia. Ell era fill d'un déu i d'una humana, i li resultaven familiars uns temes i uns esdeveniments que a tots nosaltres ens semblaven una bogeria.

—D'entrada, cal creuar el riu Aqueront, que és el que separa el món dels vius de la riba on comença l'Hades. Allà hi ha el barquer, Caront, a qui haurem de pagar perquè ens trasllade a l'altre costat. Qui no paga no pot entrar-hi i es queda recurrent la costa eternament.

Vaig teclejar ràpidament en el meu mòbil per saber qui era aquell Caront a qui ens havíem d'enfrontar primerament.

Caront (en grec antic, Χάρων) és un geni del món infernal, un personatge de la mitologia grega encarregat de portar les ànimes a l'Hades amb la seua barca creuant el riu Aqueront fins a l'altra riba del riu dels morts. Caront cobrava un pagament per viatge i és per això que, als morts, se'ls enterrava amb una moneda (l'òbol).

—Tenim diners per a pagar aquest viatge, no? —va preguntar Robert quan vaig acabar de llegir la informació.

—No es paga amb euros —aclarí Nikos—. Ens caldran monedes de plata.

—No és tan complicat aconseguir-les —va dir Hamida—. Segur que les podrem trobar.

—El problema vindrà quan creuem a l'altra riba del riu de l'oblit —continuà Nikos—. Allà vigila Cèrber, un gos amb tres caps que només permet que hi entren els morts.

—Un gos amb tres caps? —Robert engolí saliva.

—Si aconseguim enganyar-lo i accedim al regne dels morts, haurem de recórrer els diversos espais en què està dividit l'infern: les zones on van a parar les ànimes i els cossos dels qui són a l'inframón. Haurem de superar els rius que el travessen. Hi ha el riu de l'oblit, el del foc, el de l'odi...

—Quins noms més alegres! —interrompé Robert.

—I no són els únics llocs que formen l'estructura de l'infern. Potser haurem d'arribar fins al Tàrtar per alliberar Giorgios.

—I això que és? Una salsa? —va preguntar Robert.

—El Tàrtar és la regió més profunda. És l'infern dins de l'infern, un lloc terrible d'on ningú no retorna. Allà només es pateix.

—Si ningú no en retorna, potser no fa falta que hi anem. Jo vull tornar —va dir Robert.

Ningú no va dir res. Ni tan sols un comentari humorístic sobre la por de Robert. Crec que en aquell moment cap de nosaltres se sentia capaç d'afrontar l'aventura.

—I recordeu que no tenim Hermes —vaig remarcar. El déu havia estat en silenci des que havíem arribat a la platja—. Ell no pot accedir a l'Hades.

—Estic convençut que la millor manera d'escapar de l'infern és no entrar-hi —insistí Robert—. No esteu d'acord amb mi?

—No podem fer això. Giorgios està en aquell indret malèfic patint ves a saber quins martiris.

—En realitat no estem segurs que estiga allà. Ni tampoc sabem com traure'l.

—És el nostre amic, Robert —li vaig dir—. Jo també tinc por, però recorda que es va interposar davant nostre i ens va protegir quan Mr. Jones va voler disparar-te. Es va sacrificar per impedir que ens mataren. A tu, especialment.

—Ho sé —va dir Robert, avergonyit—. No em faces cas. És només que estic molt espantat i la por em fa dir estupideses.

–Tots estem aterrits –va dir Hamida, comprensiva.

Vaig mirar Nikos, que s'havia inclinat i feia dibuixos amb el dit sobre la sorra.

–Haurem de buscar ajuda –va dir Nikos en veu baixa i amb rostre pensarós.

–Crec que sé qui ens pot donar un colp de mà, però no us agradarà.

2

MR. JONES NO ES RENDEIX

Després us explicaré qui pensava Nikos que podia ajudar-nos i perquè estava tan segur que no ens agradaria. Però abans vull parlar-vos de Mr. Jones.

Només el fet de pensar en ell m'alterava els nervis. Era el culpable de la pèrdua del nostre amic i la causa principal que jo no estiguera de retorn a casa amb el meu avi explicant-li les meravelloses aventures que havia viscut i l'èxit final de la nostra missió. L'odiava com mai no havia odiat ningú.

Era evident que ens havíem buscat un mal enemic amb Mr. Jones. Ell havia tingut l'espasa de Tànatos i nosaltres havíem aconseguit furtar-li-la. Per tant, tampoc no ens tenia molta estima. I el pitjor de tot és que ell tenia poder i diners i semblava que pretenia aconseguir les relíquies que servien per a destruir la humanitat. Nosaltres tan sols teníem la voluntat d'impedir que unes armes tan poderoses caiguessen en mans d'algú sense ànima com Mr. Jones.

La nostra fugida de la casa de Nikos a Grècia ajudats per Hermes havia deixat l'empresari amb un sentiment de frustració, i també de temor. Havia vist com, després dels

trets contra Giorgios, havien sorgit les harpies i s'havien endut el cos del nostre amic. Aquella aparició malèfica li va confirmar que estava en negocis que, per primera vegada a la vida, el superaven.

Ell havia rebut, prèviament, la visita d'aquell ésser sense rostre que comandava la maldat i que havia sigut capaç de paralytzar-lo. Qualsevol hauria deixat córrer l'assumpte, però Mr. Jones era un home acostumat a buscar el benefici en cada circumstància i va pensar que aliant-se amb un personatge tan poderós com aquell, tenia el triomf assegurat.

I l'èxit, en aquesta ocasió, tenia un premi inigualable. Si tot anava bé, aconseguiria la immortalitat. L'home sense rostre li ho havia promés.

Mr. Jones no sabia si havia servit bé aquell misteriós personatge. En la segona ocasió que se li havia aparegut, també una nit i també des del no-res, l'havia informat d'on podia trobar els lladres de l'espasa de Tànatos. La figura fosca va ser contundent: Mr. Jones tenia la missió de descobrir on havíem amagat la relíquia i, si no, capturar-nos o matar-nos. Tan sols havia pogut executar-ne un de nosaltres. En realitat, no sabia del cert si aquell vell estava mort, perquè de seguida que li havia disparat se l'havien endut uns éssers hòrrids. Un instant després, els altres ens havíem volatilitzat davant seu també per art d'encanteri. Per tant, ara tenia dubtes de com rebria les males notícies l'home sense rostre. Encara recordava la sensació que li havia provocat la primera ocasió en què

van parlar: l'angoixa de sentir-se atrapat en el propi cos i la incapacitat de moure's.

Els homes que Mr. Jones havia portat amb ell a Grècia per a la missió estaven traumatitzats. L'aparició de les harpies, aquells éssers mitològics amb cap de dona i cos d'ocell, els semblava extreta d'un malson. De retorn amb els helicòpters, ningú no deia res. L'empresari no sabia si hauria de desfer-se d'aquell escamot, perquè no estava segur de si serien capaços de guardar silenci sobre el que havien vist.

Era inevitable la futura visita de l'home sense cara, però mentrestant volia aconseguir informació. Sabia per experiència que el coneixement dona poder i, en un cas com aquest, li semblava essencial. L'afer de les relíquies mitològiques, a més, s'havia convertit en personal des del moment que nosaltres havíem superat les mesures de seguretat i havíem entrat a sa casa. L'havíem humiliat. La recerca de les relíquies ja no era només la quimera del seu avantpassat, ara era el seu problema.

Acudí al vell casalot de l'avi i començà a recercar en les caixes que contenien la documentació del seu antecessor. En el soterrani de l'edifici, hi havia desenes de caixes immenses plenes de papers. En qualsevol altra circumstància hauria demanat a un petit exèrcit de secretaris que feren un inventari del que contenien, però aquell assumpte era massa personal i secret. Hauria de ser ell mateix qui trobara la possible informació que el munt de documents amagava.

El va percebre abans de veure'l. Era com si el cor s'encongira, com si, de sobte, es trobara malament. Sentia un ofec i ganes de vomitar. Mr. Jones era a la seua habitació i per un moment va pensar que estava a punt de patir un atac al cor. S'incorporà amb la intenció de cridar algun dels seus servents. Però no. No es moria. La fosca figura de l'home sense rostre era en un dels extrems de la cambra observant-lo des de la foscor.

—No he pogut... —començà Mr. Jones.

—Ho sé —va dir aquella ombra. La cara distorsionada emetia un fulgor grisós, com si les paraules nasqueren ocultes sota un vel de boira.

Mr. Jones va provar de moure's. Va notar que les mans i els peus li responien i es va sentir alleujat.

—Què he de fer ara? —va preguntar.

—Estan de nou en marxa. Volen buscar una nova relíquia i ho faran en un lloc al qual sembla impossible accedir. Deixarem que ens faciliten les coses. Fins ara han demostrat ser molt capaços, però aquesta empresa segurament els superarà. Els vigilarem i esperarem abans d'actuar.

—I jo, què he de fer?

El rostre desdibuixat va prendre un to menys definit.

—No faces res. Tindràs notícies meues.

La fosca figura va desaparèixer emportant-se amb ell l'aflicció que provocava.

Li havia dit que no fera res, però Mr. Jones no se sentia el criat de ningú. No pensava obeir-lo. Ell tenia un deute personal amb el Cercle de l'Audàcia i no tenia la intenció

de deixar-nos tranquils. A més, hi havia un munt de papers per estudiar. Estava segur que en alguna d'aquelles caixes el seu avantpassat li havia deixat la clau per a aconseguir la victòria final.